୨୧-୯-୨୦   ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ   ଓମ୍ ଶାନ୍ତି   "ବାପଦାଦା"   ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ତୁମକୁ ସ୍ନେହର ସାଗର ବାବା ସ୍ନେହ ହିଁ ସମ୍ପ□ ରୂପରେ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଦିଅ, କ୍ରୋଧ କର ନାହିଁ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର ରେଜିଷ୍ଟରକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଚରିତ୍ରକୁ ଠିକ୍ ରଖିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ କେଉଁ ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି ?

ଉ□ର:- ବାବା ତୁମକୁ ସ୍ନେହର ରାସ୍ତା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି, ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର କର। କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ। କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେବେ ହେଲେ ଓଲଟା କର୍ମ କର ନାହିଁ। ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ଯା□ କର, ଯେ ମୋ' ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନାହିଁ ତ ? ମୁଁ ମୁଡ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଆ ନୁହେଁ ତ ? କୌଣସି କଥାରେ ବିଗିଡ଼ିଯାଉନାହିଁ ତ ?

ଗୀତ:- ଯହ ବକ୍ତ ଯା ରହା ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି। ମଧୁର ସନ୍ତାନ ମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ। ଦିନକୁ ଦିନ ନିଜର ଘର ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ନିକଟତର ହେଉଅଛି। ଏବେ ଯାହା କିଛି ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ସେଥିରେ ଅବହେଳା କରନାହିଁ। ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଛି ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ। ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ, କୋଟି କୋଟି ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ। ପୁଣି ଏପରି ସମୟ ଆସିବ। ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଆସିବେ ଏବଂ ବହୁତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବେ। ସମମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ତ ମିଳିବ ନା। ସନ୍ଦେଶ ଦେବା ବହୁତ ସହଜ କଥା। କେବଳ ଏତିକି କୁହ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ କୌଣସି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ମନ- ବାଣୀ- କର୍ମରେ ଖରାପ କାମ କର ନାହିଁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରଥମେ ମନରେ ଆସେ ତା'ପରେ ବାଣୀରେ ଆସିଥାଏ। ଭୁଲ୍-ଠିକ୍ କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର। ଏହା ପୁଣ୍ୟର କାମ ଅଟେ, ଏହା କରିବା ଉଚିତ୍। ମନରେ କ୍ରୋଧ କରିବାର ସଂକଳ୍ପ ଆସେ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ତ ମିଳିଛି ଜାଣୁଛ ଯଦି କ୍ରୋଧ କରିବୁ ତେବେ ପାପ ହୋଇଯିବ। ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବେ। ଏମିତି ନୁହେଁ ହଉ ହେଲା, ଠିକ୍ ଅଛି ଏବେ ହୋଇଗଲା ପୁଣି କରିବୁ ନାହିଁ। ଏପରି ପୁଣି ପୁଣି କହି କହି ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ। ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ ପାପ ବୋଲି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି। ବିକାରକୁ ମଧ୍ୟ ପାପ ବୋଲି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି। ଏବେ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି— ବିକାର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପାପ, ଏହାଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି। ଯେବେ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟ ଆସିଥାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି। କୁହନ୍ତି ପରମପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ। ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଏମାନେ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ କ'ଣ ହେବ ? କେଉଁଠାକୁ ଯିବେ ? ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଧାରଣ କରୁଛି। ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ। ବ□ମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ଭାବେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍। ଯେବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁଃଖି ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି ତେବେ ପରସ୍ପରକୁ କହିଥାନ୍ତି ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ। ସବୁ ଆତ୍ମା ପରସ୍ପରକୁ ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ହିଁ କହୁଛି ନା। ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି। ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ କହୁଛି— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ। ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଥା। ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଡ଼ର ରହିଥାଏ। ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଲ ଏବଂ ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି। ଖରାପ କର୍ମ କଲେ ଈଶ୍ୱର ଧର୍ମରାଜ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ। ସେଥିପାଇଁ ଡ଼ର ରହୁଛି। କର୍ମଫଳ ତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା। ତୁମେ ଏବେ କର୍ମ- ଅକର୍ମ- ବିକର୍ମର ଗତିକୁ ବୁଝୁଛ। ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି କର୍ମ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅକର୍ମ ଥିଲା। ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି କର୍ମ କଲେ ଭଲ କର୍ମ କରିଥା'ନ୍ତି। ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଖରାପ କର୍ମ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି। ରାମ ରାଜ୍ୟରେ କେବେ ଖରାପ କର୍ମ ହୋଇନଥାଏ। ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ତ ମିଳୁଅଛି। କେଉଁଠୁ ମଧ୍ୟ ଡ଼ାକରା ଆସୁଛି କିନ୍ତୁ ସେଠାକୁ ଯିବା

ଉଚିତ୍ ନା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ପଚାରିବା ପରେ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଧରିନିଅ ଯଦି କେହି ପୁଲିସ ଚାକିରି କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ— ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଅ । ସତ୍ୟ କଥା ନ କହିଲେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅ । ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ମାନିଯିବେ କିନ୍ତୁ ସେହି ସ୍ନେହ ସହ ଯଦି ଯୋଗବଳ ଭରି ରହିଥାଏ ତେବେ ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯାହାକୁ ବୁଝାଇବେ ସେ ବୁଝିବେ । ଭାବିବେ ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଯୋଗୀ ଅଟ ନା । ତୁମ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଶକ୍ତି ରହିଛି । ଈଶ୍ୱର ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଶକ୍ତି ଅଛି ନା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ନେହ ଭରି ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ସ୍ନେହର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପ□ ନେଉଛ । ସମ୍ପ□ ନେଇ କ୍ରମାଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସ୍ନେହୀ ହୋଇଯିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରିବ । ବାବା ସ୍ନେହର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ମନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଚେହେରାରେ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଇଥାଏ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କଲେ ରେଜିଷ୍ଟର ଖରାପ ହୋଇଯିବ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଚାଲିଚଳଣିର ଗାୟନ କରାଯାଏ ନା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେବତା ମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ସେମାନେ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ଆପଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ଷୋଳ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଚାଲି-ଚଳଣିର ଦୋଷତ୍ରୁଟି ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ତୁମେ ଦିନେ ଏପରି ଥିଲ, ଏବେ ନାହିଁ ପୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ଏପରି ହେବ । ତୁମେ ଏପରି ଦେବତା ହେବାପାଇଁ ଏପରି ଚାଲିଚଳଣି ଧାରଣ କର । ତେବେ ତୁମେ ଏହିପରି ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ନିଜର ଯା□ କରିବାକୁ ହେବ— ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟେ ତ ? ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ତ ନାହିଁ ? କୌଣସି କଥାରେ ବିଗିଡ଼ି ଯାଉନାହିଁ ତ, ମୁଁ ମନୁଆ ନୁହେଁ ତ ? ଅନେକ ଥର ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏପରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରିବ□ନକାରୀ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି କଳ୍ପ- କଳ୍ପ ତୁମକୁ ଏପରି କରୁଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନ ନେଇଥିଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସି ନେବେ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଚିନ୍ତାଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ଏହିପରି ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । କେହି କହୁଛନ୍ତି— ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବୁ । ଯଦି କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଭଲ ହୋଇଥିବ ତେବେ ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ କରାଇବ । ବୁଝିବାକୁ ହେବ— ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ଆରମ୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଏପରି ବିଗିଡ଼ିଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲା— କହିଲେ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ ଡ୍ରାମା ମୋତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇବ । ବାସ୍ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । ଏପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛନ୍ତି । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି, ବ୍ୟାଜ୍ ମଧ୍ୟ ତୁମପାଖରେ ଅଛି, ନିଜର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖିବା ପରି ବ୍ୟାଜ୍‌କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ, ନିଜ ଚାଲି- ଚଳଣି କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । କେବେହେଲେ କ୍ରିମିନାଲ ଦୃଷ୍ଟି ନ ରହୁ । ମୁଖରୁ କୌଣସି ଖରାପ କଥା ନ ବାହାରୁ । ଖରାପ କଥା କହିବାକୁ କେହି ନଥିଲେ, କାନ ଶୁଣିବ କିପରି ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । କୌଣସି ଖରାପ କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ ପାଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୁହ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ କ୍ଷତି ହେବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ସଂସ୍କାର ନେଇ ଯାଇଥାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇ ଥିଲେ ପୁଣି ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମକୁ ଆସିଯିବେ । ବୃକ୍ଷ ବଢିଚାଲିଛି ନା । ବ□ମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ପରିବ□ନ ହେଉଛ । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କ'ଣ ଏକତ୍ର ଆସିବେ । କ୍ରମଅନୁସାରେ ହିଁ ଆସିବେ । ଡ୍ରାମାରେ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ଅଭିନେତା ଷ୍ଟେଜ ଉପରକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଭିତରେ ବସି ରହିଥାନ୍ତି । ସମୟ ହେଲେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଷ୍ଟେଜ ଉପରକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଛୋଟ ନାଟକ, ଏହା ହେଉଛି ବିଶାଳ ନାଟକ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମକୁ ନିଜ ସମୟରେ ଆସି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ବେହଦର ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । କ୍ରମଅନୁସାରେ ଆସିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମରୁ ଏକ ଧର୍ମ ଥିଲା, ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଆରମ୍ଭରୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମେ ଦେବୀ- ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିବେ, ତାହା ପୁଣି କ୍ରମଅନୁସାରେ । ବୃକ୍ଷର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ବାବା ହିଁ ଆସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ତୁଳନା ପୁଣି

ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷ ସହିତ ହେଉଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ଅଟେ । ବୀଜ ମଧ୍ୟରେ ବୃକ୍ଷ ବିଦ୍ୟମାନ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଚୈତନ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ନା । ବୃକ୍ଷର ପତ୍ର ମଧ୍ୟ କ୍ରମଅନୁସାରେ ବାହାରୁଛି । ଏହି ବୃକ୍ଷକୁ କେହି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି, ଏହାର ବୀଜ ଉପରେ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଉଛି । ରଚୟିତା ବାବା ଉପରେ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ନିବାସ କରନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସାରାବିଶ୍ୱ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମ ପାଇଁ ତ ପବିତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଥିବାରୁ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସବୁକିଛି ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି ନା । ଆତ୍ମା ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଏହି ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର, ଯେ— କିପରି ଆମେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ତୁମ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ଅନାଦି ସ୍ୱତଃ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅଟକୁ ନାହିଁ । ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ସେକେଣ୍ଡ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି, ତାହା ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାରେ ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ ଭରି ରହିଛି । ଲୌକିକ ଅଭିନେତା ୨-୪ ଘ□। ଅଭିନୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ଆତ୍ମାକୁ ସ୍ୱତଃ ଅଭିନୟ ମିଳିଛି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ସଙ୍ଗମରେ ହିଁ ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଗାୟନ ରହିଛି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଦା ସୁଖି ହେଉଛେ । ଖୁସୀର କଥା ଅଟେ ନା ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପୁଣି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ସେବାରେ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ସନ୍ତାନ ନିଜେ କ୍ରୋଧୀ ହୋଇଥିଲେ ଅନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରୋଧ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଦୁଇ ହାତରେ ତାଳି ବାଜିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି— କେହି କ୍ରୋଧ କଲେ ତୁମେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଫୁଲ ଚଢାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଅ । ଏହି ଭୂତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦେବ । କ୍ରୋଧ କେବେ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶିଖାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିକଟରେ କ୍ରୋଧ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ । କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । କାହାର ତୀବ୍ର, କାହାର ଢିଲା ପରୁଷାର୍ଥ ହେଉଛି, ଢିଲା ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ନିଶ୍ଚୟ ନିଜର ହିଁ ବଦନାମ କରିବେ । କାହା ଭିତରେ କ୍ରୋଧ ଥିଲେ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ମଧ୍ୟ, ସେଠାରେ କ୍ରୋଧ କରିଥା'ନ୍ତି । କୌଣସି ଖରାପ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ ଏଠାରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପରୀକ୍ଷା ଯେବେ ପୂରା ହେବ ତେବେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିପାରିବେ । କିଏ- କିଏ କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି, ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ଯିଏ ଯେପରି କାମ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ସେହିପରି ମହିମା ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟ । ଆତ୍ମା ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଚାଲି ଚଳନ ଓ ସବୁ ଧର୍ମର ଜ୍ଞାନ ତୁମଠାରେ ଅଛି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କୁହାଯିବ । ଆତ୍ମାକୁ ସବୁକିଛି ଜଣାଗଲା । ଏପରି ନୁହେଁ, ଭଗବାନ ଘଟ ଘଟର ବାସୀ, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବାର କି ଦରକାର ରହିଛି ? ସେ ବ□ମାନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ ଯେପରି ପରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେପରି ଫଳ ପାଇବ । ମୋତେ ଜାଣିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଯାହା କରୁଛ ତା'ର ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ଭୋଗ କରିବ । ଏପରି କର୍ମ କରିବ ତେବେ ଅଧମ ଗତିକୁ ଚାଲିଯିବ । ପଦ ବହୁତ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ସ୍କୁଲ ମାନଙ୍କରେ ଫେଲ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ପର ବର୍ଷ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା କଳ୍ପ- କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ହେଉଛି । ବ□ମାନ ନ ପଢିଲେ କଳ୍ପ- କଳ୍ପାନ୍ତର ପଢିବ ନାହିଁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଲଟେରୀ ନେବାକୁ ହେବ ନା । ଏହି କଥା ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ । ଭାରତ ଯେବେ ସୁଖଧାମ ହେବ । ତେବେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । ପିଲାମାନେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ଆମର ସୁଖର ଦିନ ଆସୁଛି । ଦୀପାବଳୀ ଦିନ ନିକଟତର ହେଲେ କହନ୍ତି, ବାକୀ ଏତିକି ଦିନ ରହିଲା । ପୁଣି ନୂଆ କପଡ଼ା ପିନ୍ଧିବୁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ସ୍ୱର୍ଗ ଆସୁଛି । ଆମେ ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନ-ଗୁଣରେ ସଜାଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବହୁତ ସୁଖ ପାଇବୁ । ସାହୁକାରକୁ ସାହୁକାରୀର ନିଶା ରହିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ଅଚାନକ ଜଣାପଡ଼ିବ— ଇଏ ତ ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ । ସତ୍ୟର ସଙ୍ଗ ହେଲେ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ବୁଝିବେ । ତୁମେ ଏବେ ସତ୍ୟର ସଙ୍ଗରେ

ରହିଛ । ତୁମେ ସତ୍ ବାପାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ ହେଉଛ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଅସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା, ଅସତ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ପ୍ରଭେଦ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ଭଗବାନ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ମାଗାଜିନ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିପାରିବ । ଶେଷରେ ତୁମର ହିଁ ବିଜୟ ହେବ, ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପଦ ପାଇଥିଲେ, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବେ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ସେଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକା ହେବ । ଯେବେ ପବିତ୍ରତା ଥିଲା ତେବେ ଆୟୁ ବି ଅଧିକା ଥିଲା । ବାବା ପତିତ- ପାବନ ପରମାତ୍ମା ହୋଇଥିବାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ହିଁ ପବିତ୍ର କରିଥିବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ କଥା ଶୋଭା ପାଉନାହିଁ । ପୁରୁଷୋ□ମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣ କୁଆଡୁ ଆସିବେ । ସେହି ଚେହେରାର ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି ରହିବେ ନାହିଁ । ୮୪ ଜନ୍ମ, ୮୪ ଚେହେରା, ୮୪ ପ୍ରକାର ଅଭିନୟ ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ, ଏଥିରେ ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା କିପରି ଚମ୍‌ତ୍କାର ଭାବେ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ, ଏଥିରେ ଅନାଦି ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି— ଏହାକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସେହି ପତିତ- ପାବନ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । କଳିଯୁଗରେ କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ କ୍ରମଅନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ ପ୍ରତ୍ୟହ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ, ପୁଣି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଯେଉଁମାନେ ସାଥିରେ ରହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ଆତ୍ମା ଅଧିକ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା କଥା ଅଟେ ନା । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବହୁତ ଛଟପଟ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର, ତେବେ ବନ୍ଧନ କଟିଯିବ । ପାପର ଘଡ଼ି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ନିଜର ଚାଲିଚଳଣକୁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭଳି କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ଆସୁରୀ କଥା ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଇବାର ନାହିଁ । ଏହି ଆଖି କେବେ ବି ବିକାରୀ ନ ହେଉ ।

(୨) କ୍ରୋଧର ଭୂତ ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଥାଏ । ତାଳି ଦୁଇହାତ ଦ୍ୱାରା ବାଜିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ କେହି ଯଦି କ୍ରୋଧ କରେ ତେବେ ତା'ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ୱରୂପର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ନିର୍ମାଣ କରି ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିସ୍ତା ହୁଅ ।

ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାର ଆଧାର ହେଲା ନିଜର ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ୱରୂପର ସାଧନା । ସେଥିପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ କାରଣ ଯେଉଁ କଥା ପାଇଁ ସାଧନା କରାଯାଏ ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ୱରୂପର ସାଧନା ଅର୍ଥାତ୍ ବାରମ୍ବାର ଧ୍ୟାନ ଦେବାର ତପସ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ ସେଥିପାଇଁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିସ୍ତା ଭବର ବରଦାନକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ତପସ୍ୟା କର ତେବେ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯିଏବି ଆସିବ ସିଏ ବ୍ୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥ କଥାବା□ାଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଚାଲିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା ପାଇଁ ଏକାଗ୍ରତାର ଶକ୍ତିକୁ ବଢାଅ ।